

РЕШЕНИЕ

№ 2505

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **844** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от ръководител на инспектората на Агенция социално подпомагане, срещу Решение № 3405/13.09.2022г. на Софийски районен съд, 106-ти състав, постановено по нахд.№ 17340/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът по жалбата – Д. С. Д., редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

С Наказателно постановление (НП) № 0001/29.11.2021г., издадено от ръководител на инспектората на Агенция социално подпомагане, на Д. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв., на основание чл. 40 от Закона за личната помощ, за нарушение на чл.12, ал.3 и чл.10 от Наредба № РД-07-7/28.06.2019г. за включване в механизма за правна помощ.

С обжалваното в настоящето производство съдебно решение, СРС е отменил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства и въз основа на тях е обосновал правен извод за незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление, като издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и неяснота на вмененото административнонаказателно обвинение.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 106-и състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Решението е правилно.

Въззивният съд е събрал и коментирал относимите за правилното решаване на спора доказателства, надлежно и аргументирано е обсъдил и анализирал всички факти от значение за спорното право. Правилно са изяснени фактите по делото, които се споделят и от касационната инстанция.

Настоящият съдебен състав напълно споделя мотивите на въззивния съд за наличието на пороци, водещи до отмяна на наказателното постановление. Императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 и на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН изискват точно описание на обстоятелствата при извършване на нарушението, което в случая не е спазено. Непълнотата във фактическото описание на установеното нарушение не дава възможност на съда да извърши проверка относно правилността на правната квалификация, както и относно законосъобразното прилагане на посочената санкционна норма. Допуснатите непълноти и неточности нарушават правото на защита на санкционираното лице, за което е неясно в какво точно се изразява констатираното нарушение. Разпоредбата на чл.40 от ЗЛП предвижда санкция за асистент, който декларира невремени данни и/или не изпълнява точно и добросъвестно задълженията си, съобразно изискванията на споразумението по чл.14, ал.3 от ЗЛП. В АУАН и в издаденото въз основа на него наказателното постановление се твърди, че ответникът, в качеството си на асистент съгласно тристранно споразумение и сключен трудов договор не е изпълнил трудовите си задължения по Кодекса на труда, без да се изясни кои , и не е извършил всички отчетни дейности към доставчика на личната помощ – Столична община, район „П.“. В цифровото изражение на вмененото нарушение е посочено както чл.12, ал.3, така и ал.10 от Наредбата. Така повдигнато, обвинението е затруднило нарушителя да разбере в какво точно се е изразило противоправното му поведение и какви свои задължения не е изпълнил.

Поради това, касационната инстанция прима, че решението на софийски районен съд е правилно, постановено при липса на основанията по чл.248 от НПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд – София град, XVIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3405/13.09.2022г. на Софийски районен съд, 106-ти състав, постановено по нахд.№ 17340/2021г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.